

PRANAŠO MUHAMMEDO, lai būna Jam Viešpaties palaima ir ramybė, IŠVAIZDA, CHARAKTERIS, ELGESYS

Bismillahi-Rahmani-Rahim (Vardan Allah Maloningojo, Gailestingojo)

Išvaizda

Jis, lai būna Jam Viešpaties palaima ir ramybė, nebuvo nei aukštas ir išstypęs, nei žemas ir kresnas. Jis, ﷺ, buvo šiek tiek aukštesnis, nei vidutinis. Jo ﷺ pečiai ir krūtinė buvo platus. Jis, ﷺ, buvo tvirto sudėjimo, Jo, ﷺ, krūtinė ir pilvas buvo tvirti ir plokšti (net ir sename amžiuje). Jokia Jo, ﷺ, kūno dalis nebuvo apdribus. Nugaroje, tarp pečių buvo 'pranašų antspaudas' – balandžio kiaušinio dydžio apgamas. Jo, ﷺ, kaulai buvo sunkūs, stiprūs, o Jo ﷺ, riešai ilgi. Jo, ﷺ, šlaunys buvo plonos. Jo, ﷺ, veido spalva buvo balta su rausvumo prisilietimu, lyg gėlė. Jo, ﷺ, oda buvo švelni. Kai Jis, ﷺ, nusivilkdavo marškinius, Jo, ﷺ, kūno spalva buvo lyg nulieto sidabro. Švelnių plaukų linija ėjo nuo krūtinės vidurio iki bambos. Jo, ﷺ, tik šiek tiek rankos ir pečiai.

Jo, ﷺ, galva buvo proporcinga, veidas ovalus. Akys juodos, vokai tarsi apvesti, ilgos blakstienos. Akių baltymai vos vos rausvi. Jo, ﷺ, žvilgsnis buvo nuostabus. Naktį Jo, ﷺ, regėjimas buvo toks pats geras, kaip ir dieną.

Jo, ﷺ, kakta buvo aukšta, tankūs, bet ne stori antakiai, nesujungti per vidurį, kur buvo matoma vena. Ji padidėdavo, kai Jis, ﷺ, supykėdavo, o Jo, ﷺ, smilkiniai parausdavo.

Jo, ﷺ, plaukai buvo juodi, kaip deguto, su maždaug 20 žilų plaukų (o mirties dieną barzdoje – 17 žilų plaukų). Jie buvo nei tiesūs, nei garbanoti, tiesiog banguoti.

Jis, ﷺ, plaukus surišdavo, o kai paleisdavo, jų ilgis tesiekėdavo ausies lezgelį. Jis, ﷺ, plaukus perskirdavo per vidurį, tačiau bet kaip perskirti, jie gražiai krisdavo. Kartais jis, ﷺ, plaukus užsiaugindavo iki pečių, bet niekada ne ilgesnius.

Jis, ﷺ, turėjo žandeną, barzdą ir ūsus, kuriuos trumpindavo ir formuodavo, ūsai nedengdavo viršutinės lūpos. Jis, ﷺ, barzdą dažnai plaudavo, bei kvėpindavo ją muskusu. Kuomet būdavo liūdnas ar susimąstęs, Jis, ﷺ, švelniai laikydavo barzdą.

Jo, ﷺ, veidas nebuvo putlus, Jo, ﷺ, skruostai nebuvo apvalūs. Jo, ﷺ, nosis buvo tiesi, ir išraiškinga burna. Jo, ﷺ, kaklas buvo lyg sidabro atspalvio. Jo, ﷺ, dantys buvo tobulai balti ir lygūs, su nedideliu tarpeliu. Kai Jis, ﷺ, šypsodavosi, dantys spindėjo tarsi perlai. Kai Jis, ﷺ, juokdavosi, Jis, ﷺ, prisidengdavo burną delnu. Tačiau dažniausiai Jis, ﷺ, tik šypsodavosi.

Kai Jis, ﷺ, buvo laimingas, Jo, ﷺ, veidas švytėjo lyg mėnuo, ir kai Jis, ﷺ, kalbėjo, rodėsi, tarsi šviesa sklido iš Jo, ﷺ, lūpų. Jo, ﷺ, rankos bei pėdos buvo didelės, bet gražios. Jo, ﷺ, kojos nebuvo plaukuotos. Kai Jis, ﷺ, jas nusiplaudavo, vanduo iš karto nubėgdavo, jos buvo labai švelnios.

Jis, ﷺ, eidavo tvirta eisena, šiek tiek linkdamas į priekį, tarsi laikydamas lazda, ir be jokių matomų pastangų, tarsi eitų pakalnėn. Jis, ﷺ, eidavo labai greitai. Žmonės turėdavo bėgti iš paskos. Kai Jį, ﷺ, sekdavę žmonės būdavo silpni, Jis, ﷺ, sulėtindavo žingsnį, arba sakydavo jiems naudotis arkliais (asilais), ir Jis, ﷺ, meldavosi už juos.

Jis, ﷺ, nežiūrėjo į šonus, ir niekada neatsisukdavo atgal. Net jei Jo, ﷺ, apsiaustas užkliūdavo už krūmo, Jis, ﷺ, neatsisukdavo. Kiti žmonės tai pamatydavo ir iš karto atkabindavo.

Jis, ﷺ, reikalaudavo, kad Jo, ﷺ, draugai (kompanionai) eitų priešais Jį, ﷺ, o ne už Jo, ﷺ. Jo, ﷺ, veidas buvo pats nuostabiausias iš žmonių veidų. Jo, ﷺ, sudėjimas buvo pats nuostabiausias iš žmonių sudėjimų, taip pat Jo, ﷺ, būdas.

Apranga

Paprastai tai būdavo kelnės, ilgi marškiniai ir ant pečių užmestas šalis, ir tiurbanas.

Ypatingomis progomis, gyvenimo pabaigoje, Jis, ﷺ, apsirengdavo užsienio pasiuntinių Jam, ﷺ, dovanotais brangiais apsiaustais.

Jo, ﷺ, antklodė buvo su keliais lopais. Jis, ﷺ, turėjo tik keletą atsarginių rūbų, tačiau jie visuomet buvo nepriekaištingai švarūs. Jis, ﷺ, norėjo, kad ir kiti rengtųsi švariai. Kartą Jis, ﷺ, pastebėjo žmogų su purviniais rūbais, ir paklausė: **“kodėl jis negali jų išsiplauti?”**

Kitą kartą panašioj situacijoje Jis, ﷺ, paklausė tokio žmogaus, ar jis turi kokių pajamų. Gavęs teigiamą atsakymą, Jis, ﷺ, pasakė: **“Kai Allah palaimina tave savo dovanomis, tavo išvaizda turi tai atspindėti”**. Taip pat Jis, ﷺ, sakydavo : **“Švarumas - tai pamaldumas”**.

Jis, ﷺ, nuostabiai kvepėjo. Iš Jo ﷺ kvepalų, kurie sklido priešais Jį ﷺ, žmonės žinodavo, kad Jis, ﷺ, ateina. Iš Jo ﷺ kvepalų pasiliekančio kvapo žmonės žinodavo, kad Jis, ﷺ, čia buvo. (Ibn Arabi)

Elgesys bei charakteris

Jis, ﷺ, buvo tobulo elgesio pavyzdys.

Jo, ﷺ, širdis buvo dosniausia, kalba – teisingiausia, o būdas – švelniausias.

Tie, kurie Jį, ﷺ, pamatydavo, pajusdavo pagarbą, kurie Jį ﷺ, labiau pažindavo – pamildavo Jį, ﷺ. Tie, kurie norėdavo Jį, ﷺ, aprašyti, galėdavo tik išstarti: *„nemačiau nei vieno, kuris jam priligtų“*.

Kartą, kai Aiša (lai Allah būna ja patenkintas) buvo paklausta apie pranašo elgesį, dorovę, ji atsakė: *„jei nori žinoti jo elgesį – paskaityk Koraną“*.

Jis, ﷺ, buvo dosniausias, drąsiausias, švelniausias.

Jo, ﷺ, žvilgsnis buvo dažniau nuleistas žemyn, nei į viršų, ir Jis, ﷺ, atrodė kuklesnis nei jauna mergina.

Kai kas nors pas Jį, ﷺ, ateidavo laimingu veidu, Jis, ﷺ, paimdavo jį už rankos. Kai jam ką nors atnešdavo, Jis, ﷺ, klausdavo – ar tai išmalda, ar dovana. Jis, ﷺ, priimdavo dovanas, ir nepriimdavo aukų, išmaldos. Tačiau net ir dovanos nelikdavo Jo, ﷺ, namuose ilgam. Jis, ﷺ, jas tuoj pat kam nors atiduodavo.

Jis, ﷺ, nusiaudavo batus prieš sėsdamasis, pasilenkdavo ir suimdavo savo apsiausto apačią.

Jis, ﷺ, dažniausiai sėdėdavo kelius pritraukęs prie krūtinės, juos apglėbęs. Kartais sukryžiuojo kojas, kartais - pusiau gulom.

Ilgam Jis, ﷺ, būdavo tylus, ir mažai juokdavosi, tačiau Jis ﷺ turėjo humoro jausmą ir mėgo, kai kiti juokiasi. Tuomet Jis, ﷺ, juokdavosi kartu.

Kuomet Jis, ﷺ, sutikdavo žmones, Jis, ﷺ, pirmas pasisveikindavo salam, ir siūsdavo maldas už juos (*wa rahmatullah wa barakatuh*), bei apkabindavo juos. Apkabinęs, meldavosi už juos.

Kuomet Jis, ﷺ, buvo tarp kitų – Jis, ﷺ, neišeidavo pirmas, tol, kol kiti būdavo, ir kai Jis, ﷺ, paimdavo kieno nors ranką, nepaleisdavo jos tol, kol kitas žmogus pirmas tai padarydavo. Kai kas nors pašnibždėdavo Jam, ﷺ, į ausį kažką, ko nenorėjo kad kiti išgirstų, niekada neatitraukdavo pirmas galvos.

Jis, ﷺ, buvo labai užjaučiantis, ypač moterims ir vaikams. Kai Jis, ﷺ, ką nors kam nors pažadėdavo – įvykdydavo tai pirmai progai pasitaikius.

Kai Jis, ﷺ, sėdėdavo su savo draugais/ žmonėmis – jie sėdėdavo aplink Jį, ﷺ, ratu, ir iš meilės bei žavesio jie būdavo tokie tylūs ir nejudantys, kad jei paukštis nutūptų ant jų galvų – nenuskristų.

Kai Jis, ﷺ, kalbėdavo, dažnai pakeldavo akis į viršų. Kai Jam, ﷺ, būdavo pranešama gera naujiena, Jis, ﷺ, tuoj pat dėkingai nusilenkdavo Allah (dėkingumo *sudžūd*), ir Jo, ﷺ, veidas švytėdavo tarsi pilnas mėnuo.

Pradėdamas kalbėti, Jis, ﷺ, visuomet šypsodavosi.

Visuose savo santykiuose, Jis, ﷺ, nepadarė taip, kad 2 žmonės pyktųsi tarpusavy, ar turėtų gintis.

Kai Jo, ﷺ, kas nors ko nors paprašydavo, Jis, ﷺ, visada tai duodavo, jei tik tai turėdavo. Jei Jis, ﷺ, neturėdavo, Jis, ﷺ, neatsisakydavo, o tiesiog nieko neatsakydavo. Jis, ﷺ, niekada nepasakė “ne”.

Kai Jo, ﷺ, paprašydavo ką nors padaryti, Jis, ﷺ, visuomet atsakydavo taip, jei tik būdavo įmanoma. Jei tai būdavo neįmanoma, Jis, ﷺ, tylėdavo.

Jis, ﷺ, niekad nesiartindavo ir neklausydavo žmonių, iš kurių tikėjosi išgirsti blogų pašnekusių, ir niekada nepritardavo žmonėms blogai kalbant apie vienas kitą. Jis, ﷺ, visuomet stengdavosi nepastebėti kitų blogybių.

Jis, ﷺ, kontroliavo savo jausmus kai pykdavo: nususukdavo ir tylėdavo, kai džiaugdavosi – nuleisdavo akis.

Jis, ﷺ, meldavosi: **"O Allah! Aš tik žmogus. Jei aš nuskriaudžiau ką nors, atleisk man, ir nebausk manęs."** (Ahmed, Musnad, Vol. 6 pg. 103)

Jis, ﷺ, ilgai nespoksodavo į žmones.

Jis, ﷺ, būdavo susirūpinęs, bet nereiškia, kad depresuotas, kai su Kūrėju, ir visada laimingas – kai su kūrinija.

Jis, ﷺ, juokėsi, juokavo, bet net juoke nemelavo. Šypsodavosi, retai juokdavosi visa burna.

Jis, ﷺ, visada leido žmonėms suprasti, kad *Rahma* (Maloningumo) durys visada yra atviros.

Jis, ﷺ, buvo švelnus. Jis, ﷺ, visada valgydavo viską, nemenkindavo maisto, bet ir negirdavo nieko per daug.

Jis, ﷺ, niekad dėl savęs nenusimindavo. Niekada nesiekdavo keršto. Niekad nerodydavo pirštu, tik visa ranka.

Jis, ﷺ, rūpindavosi žmonėmis, klausdavo kaip sekasi, jei kurio nebūdavo – klausdavo, kur tas ir tas. (mečetės valytojos pavyzdys).

Prašydavo, kad kiti Jam, ﷺ, pasakytų apie žmones, kuriems Jo, ﷺ, reikia. Kad galėtų pas juos nueiti.

Jis, ﷺ, kalbėjo tik tiek, kiek reikia, nei per daug nei per mažai. Jis, ﷺ, kalbėjo labai aiškiai, atskirdamas kiekvieną žodį, kad žmonės būtų galėję lengvai suskaičiuoti žodžius, jei būtų norėję. Kai Jis, ﷺ, kalbėjo viešai, kiekvieną sakinį pakartodavo 3 kartus, kad įsitikintų, jog bus gerai supastas, tačiau paskui to nebekartodavo.

Jis, ﷺ, nemėgo žmonių, kurie buvo triukšmingi/garsūs, bei grubūs. Jis, ﷺ, mėgo žmones, kurie kalbėjo švelniai. Jis, ﷺ, taip pat nemėgo tų, kurie užduodavo daug klausimų.

Apie save Pranašas, ﷺ, pasakė: **„Allah atsiuntė mane kaip pasiuntinį, kad parodyčiau tobulą charakterį, manierų rafinuotumą bei laikysenos, elgesio aukštumas“** (Malik, Mawatta; Ahmed, Musnad; Mishkat)

Jis, ﷺ, buvo švelnus ir malonios širdies, visuomet linkdavo į gailestingumą, ir stengdavosi nepastebėti kitų klaidų, trūkumų. Mandagumas ir pagarba, užuojauta ir švelnumas, paprastumas ir nuolankumas, prijautimas ir nuoširdumas buvo Jo, ﷺ, būdo pagrindiniai bruožai. Vardan tiesos ir teisingumo Jis, ﷺ, galėjo būti labai tvirtas, tačiau dažniausiai Jo, ﷺ, griežtumas ėjo kartu su didžiadvasiškumu. Jo, ﷺ, žavingos manieros pritraukė prie Jo, ﷺ, pasekėjus. Nors ir būdamas Arabijos karalius, bei Allah pasiuntinys, Jis, ﷺ, niekuomet neprišiemė net krislelio pranašumo, viršenybės. Tai buvo ne dėl to, kad Jis, ﷺ, kažką slėptų, ar apsimitinėtų – nuoširdus kuklumas buvo išsisknijęs Jo, ﷺ, širdyje. Jis, ﷺ, sakydavo: “**Aš esu Allah pranašas, bet aš nežinau, koks bus mano galas**”. (Bukhari, Sahih Bukhari, skyrius "Al-Janaiz")

Viename iš pamokslų Jis, ﷺ, sakė: “**O Kureiš žmonės, būkit pasiruošę kitam gyvenimui, aš negaliu jūsų apsaugoti nuo Allah bausmės; o Abbas, Abdul Mutalib sūnau, tavęs taip pat negaliu apsaugoti, o Fatima, Muhamedo dukra, netgi tavęs negaliu apginti.**” (Sahahin)

Jis, ﷺ, visuomet pagarbiai pasitikdavo žmones, ypač senus, ir sakydavo: “**Pagerbti seną žmogų – tai gerbti Allah**”.

Jis, ﷺ, pagarbiai elgdavosi net su nedorais žmonėmis. Perduota, jog kartą toks žmogus paprašė leidimo įeiti į Jo, ﷺ, namus. Pranašas, ﷺ, pasakė, jog tai negeras žmogus, bet leido jam įeiti, ir elgėsi su juo labai pagarbiai. Tam žmogui išėjus, Ayša (lai Allah būna ja patenkintas) pasakė: “**Tu nebuvai geros nuomonės apie tą žmogų, bet visgi tu elgeisi su juo labai gerai ir pagarbiai**”. Pranašas, lai būna Jam Viešpaties palaima ir ramybė, atsakė: “**Allah akyse tas žmogus blogas, kuris elgiasi nepagarbiai, ir žmonės vengia jo draugijos dėl jo blogų manierų**”. (Bukhari, Sahih Bukhari)

Jis, ﷺ, nemėgdavo, kai žmonės, iš pagarbos Jam, ﷺ, įėjus į kambarį atsistodavo. Jis, ﷺ, sakydavo: “**tegu tas, kuris mėgsta, kad iš pagarbos jam žmonės atsistotų, ieško sau vietos pragare**” (Abu Daud, Kitabul Adab.).

Tačiau Jis, ﷺ, pats visuomet atsistodavo, kai įeidavo garbingą postą užimantis žmogus. Jis, ﷺ, atsistodavo, kai įeidavo Jo, ﷺ, vaikystės žindyvė, ir patiesdavo jai savo apklotą. Taip pat Jis, ﷺ, elgdavosi ir su savo netikru broliu. Susirinkime Jis, ﷺ, vengdavo sėdėti garbingoj, pastebimoj vietoj, iki tokio lygio, jog žmonės Jį, ﷺ, sunkiai pastebėdavo, ir klausdavo, kuris čia yra Pranašas, ﷺ. Dažnai neišauklėti beduinai grubiai prisikabindavo prie Jo, ﷺ, bet Jis, ﷺ, niekuomet neišsižeisdavo (Abu Daud Kitabul Atama).

Jis, ﷺ, lankydavo sergančius vargšus, ir skatindavo taip elgtis visus musulmonus. (Bukhari, Sahih Bukhari, Skyrius „Sergančiųjų lankymas“). Taip pat Jis, ﷺ, priimdavo ir turtingų kvietimus. Vargšai, turtingi, garbingi ir ne – jokių žmonių Jis, ﷺ, neniekindavo.

Jis, ﷺ, sėdėdavo su kukliausiais žmonėmis, ir sakydavo, kad tik dorumas yra kriterijus, suteikiantis vieno žmogaus viršenybę prieš kitą. Jis, ﷺ, pastoviai kviesdavo žmones – kad ir tai būtų neturtingiausių tikinčiųjų tarnai – dalintis Jo, ﷺ, kukliu maistu. (Tirmizi, Sunan Tirmizi).

Kuomet Jis, ﷺ, lankydavo žmogų, Jis, ﷺ pasisveikindavo, ir klausdavo leidimo įeiti. Jis, ﷺ, patardavo žmonėms sekti Jo, ﷺ, pavyzdžiu, ir nepykti, jei kartais kuris nors žmogus atsisakydavo priimti svečią, nes greičiausiai tas žmogus buvo užsiėmęs, ir nenorėjo nieko įžeisti. (Ibid).

Nebuvo jokio namų ruošos darbo, kuris Pranašui, ﷺ, būtų žeminantis. Ayša (lai Allah būna ja patenkintas) pasakė: „**Jis, ﷺ, visuomet prisijungdavo prie namų ruošos darbų, ir kartais pats susisiūdavo savo rūbus, taisydavo batus, šluodavo grindis. Jis melždavo, perkeldavo, maitindavo savo gyvulius, bei apsipirkdavo namams.**” (Qazi Iyaz: Shifa; Bukhari, Sahih Bukhari, skyrius: Kitabul Adab)

Jis, ﷺ, nedvejodavo daryti kitų “nešvarius” darbus, ypač padėdavo našlaičiams bei našlėms. (Nasi, Darmi). Kartą, kuomet Jo, ﷺ, draugo Kabab Bin Arat namuose nebuvo nei vieno vyro (jie buvo išėję į kovą), Jis, ﷺ, kasdien eidavo į tuos namus padėti, bei melždavo jų gyvulius. (Ibn Saad Vol. 6, p 213).

Jis, ﷺ, buvo dosniausias iš žmonių, ypač Ramadaną metu. Jo, ﷺ, elgesys ir būdas buvo geriausi, taip pat Jo, ﷺ, fizinis sudėjimas. Jo, ﷺ, rankos buvo švelniausios, kvapas maloniausias, o protas iškiliausias. Jis, ﷺ, buvo draugiškiausias iš žmonių, drąsiausias. Jis, ﷺ, daugiausiai žinojo apie Allah, labiausiai Jo (Allah) bijojo. Jis, ﷺ, niekuomet nesupykdavo, bei nekeršydavo dėl asmeninių dalykų.

Jis, ﷺ, supykdamas tik tuomet, kai būdavo nusižengiama Allah įstatymams, ir niekas Jo, ﷺ, nenuramindavo, tik tiesa. Kai Jis, ﷺ, supykdamas, Jis, ﷺ, nusukdamas veidą į šoną.

Jis, ﷺ, niekuomet nepeikdavo maisto, jei norėdavo – valgydavo, jei ne – ne. Jis, ﷺ,

niekuomet nevalgydavo gulėdamas, ar prie stalo. Jis ﷺ valgydavo tai, kas buvo pasiekama, ir lengva. Jis, ﷺ, mėgo saldumynus bei medų, ir moliūgą. Jis, ﷺ, sakydavo: „ **koks puikus prieskonis yra actas**“ [Muslim- n. 2051]

“Kaip Ayša yra pranašesnė už visas moteris, taip ath-Thaarid (duonos, mėsos ir sultinio mišinys) yra pranašesnis už visus maistus.” [al-Bukhaari]

Mėgstamiausia avienos dalis buvo mentis.

Kartais keletą mėnesių praeidavo be ugnies Jo, ﷺ, namuose.

Jis, ﷺ, valgydavo 3 pirštais, ir visuomet juos švariai nulaižydavo. Jis, ﷺ, gerdavo 3 gurkšniais, tarpuose įkvėpdamas (nusisukęs nuo indo).

Atsistodamas ar atsisėsdamas Jis, ﷺ, visuomet minėdavo Allah. Jojimui Jis, ﷺ, naudojosi arkliu, kupranugariu ar asilu. Jis, ﷺ, niekada neleisdavo kam nors eiti už Jo, ﷺ.

Jis, ﷺ, prisirišdavo akmenį prie pilvo, kai būdavo alkanas, ir kartais Jis, ﷺ, ir Jo, ﷺ, šeima eidavo miegoti būdami alkani.

Jo, ﷺ, lova buvo iš odos čiuzinio, pripildyto palmių pluoštu. Jis, ﷺ, retai, tik po truputi mėgėdavo pasaulietiniais malonumais. Allah davė Jam, ﷺ, raktus į viso pasaulio turtus, tačiau Jis, ﷺ, jų atsisakė vardan kito pasaulio.

Jis, ﷺ, pastoviai atlikdavo *zikr* (prisimindavo Allah), visuomet būdavo apmąstymų būsenoj. Jis, ﷺ, mėgo gerus kvapus, ir nemėgdavo blogų.

Jis, ﷺ, mėgdavo viską pradėti dešine ranka (valant, aunantis batus, šukuojantis, ir visame kame). Kairę ranką Jis, ﷺ, naudojo plaunant nešvarumus nuo savęs. Jis, ﷺ, gulėdavo ir miegodavo ant dešiniojo šono, atsisukęs i *Kiblos* (į Mekos miestą) pusę.

Jo, ﷺ, susirinkimuose buvo elgiamasi kukliai, kantriai, sąžiningai. Tai buvo kantrybės ir ramybės vietos. Ten nebuvo keliamas balsas, ar diskutuojama apie nereikalingus dalykus. Buvo kalbama apie dalykus, susijusius su *taqva* (dievobaimingumu, dievo suvokimu). Dalyvaujantys buvo nuolankūs, pagarbūs seniems, gailestingi jauniems, suteikiantys pirmenybę skurstančių poreikiams, ir ginantys nepažįstamus - tam, kad jie paliktų susitikimą atvesti į tiesos kelią, ir kad patys taptų vedliais.

Jis, ﷺ, suvienydavo savo draugus, Jis, ﷺ gerbdavo kiekvienos tautos valdovą. Jis, ﷺ visuomet teiraudavosi apie savo draugus. Jis, ﷺ nebuvo iš tų, kurie kalba nepadoriai, arba skatina nepadoriais kalbas. Jis, ﷺ, blogiui neatsilygindavo blogiu, o atleisdavo. Jis, ﷺ, niekuomet nesudavė moteriai ar tarnui, iš ties – Jis, ﷺ, niekuomet niekam nesudavė, tik kariaudamas vardan Allah.

Kai reikdavo rinktis iš kelių dalykų, Jis, ﷺ, visuomet pasirinkdavo lengvesnį (jei tai neįtraukdavo nuodėmės darymo).

Anas ibn Maalik (lai Allah būna juo patenkintas) pasakė: **“Neliečiau šilko, kuris būtų švelnesnis už Pranašo, ﷺ, rankas. Neužuodžiau nei vieno kvapo, kuris kvepėtų maloniau, nei Pranašo, ﷺ, kvapas. Aš patarnavau Jam, ﷺ, 10 metų, ir Jis, ﷺ, nei karto man nepasakė: “uff”, niekuomet, kai ką nors padarydavau, Jis, ﷺ, nepasakė „kodėl tu taip padarei?“, ir niekuomet, kai ko nors nepadarydavau, Jis, ﷺ, nepasakė: „ar tu nepadarei to?“** [al-Bukhaari, no. 3561 ir Muslim, no. 2309]

Allah Jame, ﷺ, suderino tobulą elgesį ir būdą, bei suteikė Jam, ﷺ, žinojimą apie buvusias ir ateinančias kartas. Nepaisant to, kad Jis, ﷺ, buvo beraštis, ir neturėjo jokio mokytojo, Allah suteikė Jam, ﷺ, tai, ko nesuteikė nei vienam kitam žmogui, ar kūrinijai, ir pasirinko Jį, ﷺ, tarp visų buvusių ir būsimų žmonių. Tebūnie Jam ramybė ir palaima, amžinai, iki Teismo Dienos.

Vertė Jurga

ﷺ - sal Allahu Aleyhi wa salam- lai būna Jam Viešpaties palaima ir ramybė. Ties kiekvienu Pranašo Muhamedo ﷺ vardo paminėjimu musulmonai meldžia Jam ﷺ palaimos ir ramybės.